

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

§. 29. S. Cyrilli Defensio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

Ex alia parte Proclus Dorotheum Sæculum V.
 Marcianopoli ejicere adlaborabat, Moe- A. C. 434.
 siae Metropolitanam; & hunc in finem Cle-
 ricis, populoque illius Ecclesiae scripsit;
 ipsi vero charissimum sibi Episcopum for-
 titer tuebantur. Dorotheus, cum hæc
 nova ad Alexandrum Hierapolitanum
 perscriberet, eundem invitabat, ut Con-
 stantinopolim proficisceretur, & Cæsaris
 alloquium peteret. Hæc forte causa
 mandati fuit, ne Orientales ad Regiam
 venirent.

§. XXIX.

S. Cyrilli Defensio.

Contra fuere ex Catholicis non nulli, Conc. Eph.
 qui S. Cyrillum reprehenderent, di- p. 3. c. 37.
 cerentque, ipsum in illa Reconciliatione
 Orientalibus nimium concessisse. Verba
 expositionis eorum rursus examini subji-
 ciebant, & quærebant: *quare Cyrillus*
permisit, imo & probavit, ut duas Naturas
nominarent? jam Nestoriani dicunt, Cy-
villum sibi assentiri, & illis, qui veri-
tatem non perspiciunt, imponunt. Ejus-
 modi falsum rumorem Constantinopoli
 quoque sparsum fuisse, colligimus ex iis,
 quæ S. Cyrillus dicit in epistola, ad Pres-
 byterum Eulogium, suam in ea urbe
 mandatarium, data; docet enim, quo-
 modo his objectionibus respondendum,
 & Doctrinam Catholicam in hoc puncto
 Hist. Eccles. Tom. VI. T ex-

Sæculum V. exacte explicat. Ad Donatum etiam, Episcopum
 A. C. 434. copum Nicopolitanum in Epiro, scripsit
Ibid. c. 386. ut ejusmodi criminationes antevertere
 retractasse se, quæ contra Nestorium
 scripsisset, & omnia, quæ in hac conve-
 tione acta, atque Pauli Emeseni tracta-
 tionem enarrat.

Rurfus S. Cyrillus hujus rei rationem
 reddit Acacio Melitinensi, antiquo suo
 amico, & postquam factum recensuit,
 subjungit: *Nestorii Sectatores in despera-
 tionem acti, quod ab omnibus deserantur,
 similes videntur hominibus natantibus,
 jamjamque submergendis, qui, quodcumque
 p. 1115. occurrerit, manibus arripiunt. Fama
 virorum, a se dissentientium, nequitiam
 proscindunt. Dicunt, Orientales erro-
 ribus Nestorii non renuntiasse, meque ipsos
 accusant, quod contraria sentiam ab illis,
 quæ scripsi, & novum Symbolum, quod
 spreto antiquo, receperim. Sed quaeso,
 ipse Nestorius suos errores damnasset, &
 scriptam Confessionem fidei Catholicam
 tradidisset, quis diceret, eundem novum
 Symbolum condidisse? Explicat deinde,
 quantum Expositio fidei, quam ab Orien-
 talibus acceperat, a Doctrina Nestorii
 differat.*

Cum idem Acacius a S. Cyrillo peti-
 set, ut sibi explicaret, quid Hircus My-
Levit. 16, 5. cus emissarius, cujus in Levitico mentio
Cyr. ep. p. 121. fit, significet; S. Cyrillus longam ad eum
 dedit

dedit epistolam, in qua dicit, fuisse figuram Iesu Christi, æque ac alterum, qui eodem tempore immolabatur. Hunc Iesu Christi Humanitatem exhibere, secundum quam pro nobis passus est, emisarium vero Divinitatem, secundum quam liber, & a morte exemptus fuit. Eodem modo caeremoniam explicat de duabus avibus, quas Leprosus in suam emundationem offerre tenebatur. Arrepta hac occasione fusius de Mysterio Incarnationis disserit, & unitatem Personæ in duabus Naturis exponit. S. Cyrillus aliam epistolam apologeticam scripsit ad Successum, Episcopum Diocæsariensem in Isauria, qui ipsum consuluerat, num dicere oporteret, duas in Iesu Christo esse Naturas. In ea primum contra Nestorium asserit, Iesum Christum tam ante quam post Incarnationem unum esse, & ulterius probat, hanc unionem ex duarum Naturarum concursu oriri; nos easdem post unionem non amplius dividere, sed cum Patribus dicere, unam Naturam Dei Verbi incarnatam, quod statim explicat, dicendo, duas adesse Naturas unitas, sed Iesum Christum unum esse. Exemplum adducit Naturæ humanæ, in qua homo quilibet unus est, quamvis compositus ex anima, & corpore, quæ diversissimæ sunt naturæ. Ad aliam postea Questionem respondet; quomodo Iesu Christi

Sæculum V.
A. C. 434.

Conc. Eph. 3.
p. 6. 36.

Epist. p. 127.

Levit. 14. 4.
Etc.

S. Cyrillus.
Ep. Cyr.
p. 135.

Conc. Eph. 3.
p. 6. 36.

p. 137.

Sæculum V. Corpus post Resurrectionem sit Divinum
 A.C. 434. nempe non quia natura aliud est, sed quia
 ab infirmitatibus humanis liberum sit.

Successus, accepta hac explicatione
 Epist. p. 141. quasdam contra objectiones misit, quibus
 S. Cyrillus longiore iterum, quam prima
 fuerat, epistola respondit. Probat, quod
 dum unam dicit Naturam, nullam ideam
 admittit confusionem, aut commixtionem,
 quia Divinitas immutabilis est, & Humanitas
 integra in Jesu Christo remanet, nam non est
 simpliciter una Natura, sed una Natura incarnata.
 Notat, quod Sacra Scriptura tres de Jesu Christo lo-
 quendi modos occurrere; quædam soli
 Divinitati congruere, quædam soli Humanitati,
 & alia utrique. Has duas epistolas, sicut & præcedentes,
 S. Cyrillus eum in finem scripsit, ut objecta sibi
 Reconciliationem cum Orientalibus conciliaret.

Conc. Ephes. 3. p. 6. 40. Similem ferme epistolam dedit
 Valerianum, Episcopum Iconiensem, qui fidei
 Catholicam de Incarnatione explicat; sub finem
 addit: *ajunt, eam aliquorum temeritatem, ut in vulgus edocuerint,
 errorem Nestorii apud Episcopos Orientis obtinuisse, ideo necessarium duxerunt,
 ut te hac super re veritatem edocerem.* Nestorius
 rat deinde, quomodo Joannes, & cæteri
 clare mentem suam exposuerint, & subiungit:
si ergo aliud sentire insimulentur.

ne credas; eos, qui talia dicunt, rejicias, *Sæculum V.*
 tanquam mendaces, & si epistolæ ipsorum *A. C. 434.*
 nomine scriptæ producantur, falsas esse
 scias. Rursus similia scripsit ad Maximum, *Ep. ad Max.*
 Diaconum Antiochenum, qui gravabatur, *to. 5. p. 192.*
 cum Joanne Episcopo communicare, quod
 is in Communionem suam recepisset Ne-
 storianos, quorum conversionem parum
 sinceram Maximus credebat. Huic S.
 Cyrillus suadet, ut abjuratiōe externa
 contentus, in intima conscientiæ eorum
 penetrare nolit.

§. XXX.

Epistola S. Isidori Pelusiaci.

Sanctus Isidorus Pelusiota & Cyrillum *Lib. i. epist.*
 reprehenderat, quod ipsum crederet *370.*
 animorum dissensionem alere. S. Scri-
 pturæ exempla me terrent, inquit: &
 ut tibi scribam, quæ necessaria videntur,
 cogunt. Si Pater tuus sum, ut dicis,
 exemplum Heli horreo; si Filius tuus,
 quod verius est, nam S. Marci vicem ge-
 ris, Jonathæ sortem timeo, qui Parentem
 non cohibuit, ne Pythonissam consuleret.
 Ne igitur uterque damnemur, fac conten-
 tionis finem! noli privatae injuriæ ultio-
 nem cum Ecclesiæ detrimento urgere, nec
 sub Religionis specie inimicitias æternas
 fove. Cum vero deinde ad ejus notitiam
 devenissent ea, quæ S. Cyrillus scripserat,
 ut Orientalibus satisfaceret, iterum S. Isi-
 dorus,